

J. J. ARCANJO

**VARKAIDEN
AKATEMIA** ③

Unohdettu labyrintti

SUOMENTANEET

MAIJU KEYNÄS & VILLE KEYNÄS

AULA & CO

Englanninkielinen alkuteos *Crookhaven – The Forgotten Maze, Book 2*
Copyright © J.J. Arcanjo, 2023
First published in Great Britain in 2023 by Hodder and Stoughton.

ISBN 978-952-364-397-0
© Kustannusosakeyhtiö Aula & Co, 2023

Kansi: Ville Tietäväinen

Paino: Tallinna Raamatutrükikoda

Kustannusosakeyhtiö Aula & Co
Kalevankatu 34, 00180 Helsinki
aulakustannus.fi

*Mary Williamsille, joka oli esikuvana Gabrielin mummille
– sinä olet joka suhteessa yhtä rakastava ja lempeä kuin hän.
Mummi, sinä opetit minua näkemään hyvyyden maailmassa
ja nyt minä saan vuorostani tehdä sen tarinoideni kautta.*

ENSIMMÄINEN LUKU

Kello oli 01.32 aamuyöstä ja Gabriel Avery kaipasi ystäviään.

Mercierin kartanon seinästä törrötti neljä gargoilia ja Gabriel kyyhötti niistä rumimman päällä, yksin. Hän oli ollut enimmäkseen yksin koko kesän. Tyhjentänyt taskuja lähikylissä, teeskennellyt sitten aina löytäneensä lompakon tai puhelimen maasta ja palauttanut sen uhrilleen. Hän oli murtautunut taloihin ympäri Torbridgeä, muttei koskaan varastanut mitään. Hän halusi vain kokeilla kykyjään. Hän opetteli ulkoa kirjoja, jotka olivat täynnä mitä moninaisimpia silmäkääntötemppejuja. Hän opetteli italiaa voidakseen keskustella paremmin Amiran kanssa. Niissä merkeissä kesä oli mennyt – silloin kun mummi ja Harry eivät tarvinneet häntä kahvilassa – harjoitellen. Koska, lupauksistaan huolimatta, Penelope Crook ei ollut tullut käymään.

Gabriel oli kuullut rikoskumppanistaan vain kerran, pienen ruskean paketin muodossa, joka oli tipahtanut postiluukusta viikkoa aiemmin. Sen sisältä hän oli löytänyt helmiäispinnoitteisen muistitikun ja lapun, jossa luki:

Ole hyvä. P. _(\^{\approx})_.

Tekstin vieressä oli kummallinen surunaama.

Muistitikku oli syynä siihen, miksi Gabriel nyt tasapainotteli sammalen kuorruttaman painajaisolennon päällä keskellä tiheää sumua. Mercierit olivat vihdoinkin päivittäneet turvajärjestelmänsä viimejouluisen ”vesivahingon” jälkeen, joten Gabrielin oli täytynyt odottaa kuutonta yötä iskeäkseen. Ja vaikka sumu varmisti, ettei valvontakameroilla ollut pienintäkään mahdollisuutta havaita häntä, se tarkoitti myös, ettei Gabriel pystynyt näkemään edes omia käsiään vaikka piteli niitä naamansa edessä. Mikä taas tarkoitti, että kiipeämiseen oli mennyt kaksi kertaa kauemmin kuin hän oli suunnitellut.

Gabriel ravisteli itsensä hereille ja veti syvään henkeä. Oli yhä elokuu, joten ilma oli lämmin ja kostea ja tukahduttava. Siinä oli hyväkin puolensa.

Ovat varmasti unohtaneet yläkerran vessan ikkunan auki. Hän hymyili, pyyhki hien naamaltaan ja ujuttautui edemmäs gargoilia pitkin.

Mercierit olivat typerästi varustaneet ainoastaan ensimmäisen ja toisen kerroksen ikkunat varashälyttimillä jättäen ylimmän kerroksen ennalleen. ”Kuka sinne nyt kiipeäisi?” Edmond Mercier oli sanonut, kun hälytinasentaja otti asian puheeksi. Joten, rahaa säästääkseen, Mercierin perheen pää oli jättänyt talonsa puolustukseen aukon. Sellaisen, jonka Gabriel oli saanut tietoonsa – hän kun sattui juuri silloin salakuuntelemaan portin ulkopuolella – ja jota hän nyt aikoi hyödyntää.

Gabriel tihrusti tähystyspaikaltaan gargoilin päältä ylös sinne, missä tiesi ikkunan olevan – ei niin, että sitä olisi nähnyt sumun läpi. Paksu ja rehevä muratti luikersi

ylös kartanon seinää pitkin. *Amira kiipeäisi tämän parissa sekunnissa*, Gabriel ajatteli. Mutta hän oli painavampi eikä läheskään yhtä taitava kiipeilijä. Silti...

Gabriel kurkotti ylös, tarttui paksuun oksaan ja nykäisi. Se ei liikahtanutkaan.

Hyvä, Gabriel ajatteli, *se kestää*.

Hän alkoi kiivetä, kurkotti ylöspäin ja tarttui kaikkeen, mikä suinkin kelpasi kädensijaksi. Hän nousi sokaisevan valkoisen sumuseinämän läpi, kosteus imeytyi vaatteisiin ja peitti hänen kasvonsa. Aden ja Eden vitseille olisi nyt ollut käyttöä. Ilkikurinen pistopuhe Penelopeltakin olisi käynyt. Mitä tahansa hänen Crookhavenin kavereiltaan viemään ajatukset pois—

Sormenpäät koskettivat lasia. Gabriel siristi silmiään ja virnisti.

Yläkerran ikkuna oli raollaan juuri sormenleveyden veran. Gabriel liu’utti sormet sisäpuolelle ja veti ikkunan auki hitaasti, äänettömästi. Hän tarttui ikkunankarmiin toisella kädellä ja kurkisti pimeään huoneeseen.

Tyhjä, hän ajatteli. *Nyt pitää enää—*

Kylpyhuoneen ovi avautui ja sokaiseva valo täytti huoneen. Gabriel kyykistyi nopeasti pois näkyvistä ja tarrautui tiukasti muratin paksuihin köynnöksiin ikkunan alla.

”Ei”, ääni huoneen sisällä kuiskasi. ”Ei, Grieves. En minä sitä halunnut kuulla. Haluan tietää, mitä hän sai... Et vielä tiedä? No, *ota siitä sitten selvää!*”

Jotain kovaa – puhelin, Gabriel arveli – tömähti ikkunalaudalle. Edmond Mercier – hänen äänensä se oli – kirosi ja alkoi kävellä ympäri huonetta mutisten kiihdyksissään.

”Tiesin, että siinä miehessä oli jotain outoa... Miten he

saattoivat olla niin *typeriä*? No, vielä minä heidät löydän... Kuinka he edes kuvittelevat voivansa tehdä näin *minulle*?” Askelluksen ääni hidastui ja hän huokaisi syvään. Hetken Gabriel kuuli vain oman sydämensä lyönnit. Sitten, ”Kuka on jättänyt ikkunan auki?”

Ikkunan alapuolella roikkuva Gabriel jähmettyi, sulki silmänsä ja pidätti hengitystään.

Lattia narisi kun Mercier otti askelen lähemmäs. Ja vielä toisen.

Mercierin puhelin värisi saaden Gabrielin melkein menettämään otteensa muratista. Hän tarrautui siihen entistä tiukemmin, kasvot ponnistuksesta kurtussa sekä märkänä hiestä ja sumusta.

Sisällä Mercier nappasi puhelimen käteensä ja vastasi siihen kuuluvasti kuiskaten, ”*Mitä nyt, Grieves?*” Tauko. ”Hidasta, hyvä mies. Odota, että ehdin ensin työhuoneeseeni ennen kuin alat taas hölöttää.”

Valo sammui ja kylpyhuone hiljeni.

Gabriel haukkoi henkeä ja nosti katseensa. Ikkuna oli edelleen raollaan. Hän odotti vielä hetken varmistuakseen siitä ettei Mercier ollut tulossa takaisin, veti ikkunan auki, kiskoi itsensä sisälle ja laskeutui pehmeästi puiselle lattialle. Hän pyyhki kasvot hihaan ja katsoi ulos. Hän ei nähnyt maahan asti. Kukaan ei olisi voinut nähdä hänen kiipeävän *tuon* sumun läpi.

Gabriel käveli kylpyhuoneen poikki, käänsi kahvaa ja raotti ovea. Pehmeä valo kajasti toisesta kerroksesta. Se taas ei tiennyt hyvää, sillä juuri sinne hän oli menossa.

Gabriel kaivoi esiin Penelopen lähettämän muistitikun. Kun hän oli aiemmin tarkastanut sen sisällön, siinä näytyi

olevan Spire Limited -nimisen yhtiön kirjanpitoaineistoa. Paitsi että luvut eivät täsmänneet. Tai niin Penelope ainakin sanoi. Hän oli jättänyt muistitikulle lyhyen, asiallisen videoviestin jossa kertoi, että Kuiskaaja, toinen heidän rehtoreistaan, oli tutkinut Spire Limitediä pitkään ja että Gabrielia saattaisi erityisesti kiinnostaa kolmas kansio nimeltä *Osakkaat*.

Ja Penelope oli oikeassa, sillä pääosakkaana tuossa mitä ilmeisimmin hämäräperäisessä yhtiössä oli taho, jonka Gabriel tunsi liiankin hyvin: Mercier-yhtymä.

Kuiskaajan löytämät todisteet taloudellisista väärinkäytöksistä eivät kuitenkaan riittäneet ajamaan Merciereitä lopullisesti alas, tarvittiin enemmän – minkä takia Gabriel oli jälleen siinä kylpyhuoneessa, joka oli aiheuttanut hänelle lukemattomia painajaisia. Jos hän saisi paljastettua tuon perheen, joka oli ajanut hänen isoäitinsä kadulle tämän jäätyä yksin – no, se olisi vain kirsikka erityisen makean ja kieron kakun päällä.

Jostain kauempaa kantautui äkäisiä kuiskauksia. *Tietääkö hän Kuiskaajan hakkeroinnista?* Gabriel mietti. Ei, Mercier oli sanonut: ”Tiesin, että *siinä miehessä* oli jotain outoa...”

Gabriel hiipi porraskaiteen luo ja kurkisti sen yli. Työhuoneen oven alta pilkotti valoa. Ei hyvä. Hänen olisi päästävä sisälle huoneeseen, mutta sitä ennen Mercier pitäisi saada sieltä ulos.

Gabriel virnisti. *Harhautuksen paikka.*

Hän pujautti takaisin kylpyhuoneeseen ja etsi katseellaan jotain tarpeeksi kevyttä... Melkein tyhjä deodoranttipurkki. Täydellistä. Hän asetti sen ikkunalaudalle, vaarallisen lähelle reunaa, mistä heikoinikin tuulenvire saisi sen putoa-

maan laattalattialle, ja avasi ikkunaa vähän lisää. Hän hiipi käytävään, kiipesi tukevalle porraskaiteelle ja liukui hitaasti alas toiseen kerrokseen.

Parempi kuin natiseville portaille astuminen, hän ajatteli ja pujahti roomalaista onnenjumalatar Fortunaa esittävän luonnollisen kokoisen marmoripatsaan viereen (Gabriel tiesi ketä patsas esitti, koska oli googlannut sen silloin, kun jynssäsi sitä niin rivakasti että sen pikkusormi katkesi).

Hän jäi odottamaan.

Kului kymmenen minuuttia eikä mitään tapahtunut. Gabrielin suupielet alkoivat painua alaspäin. *Jopa näin tuulettomana yönä olisin voinut vannoa, että—*

Deodoranttipurkki putosi kolisten laattalattialle ja työhuoneesta kuuluva mutina katkesi kuin seinään. Sitten, ”Ole hiljaa. Kuulin juuri jotain... kyllä, talon sisältä.” Tauko. ”Ei, älä soita vartijoita. Etkö *muista* millaisia summia ne kynivät tarkastuskäynnistä kun viimeksi oli väärä hälytys? Menen itse katsomaan. Mutta sinä...” Mercierin ääni vavahti. ”Pysy linjalla.”

Työhuoneen ovi avautui äänettömästi ja pari kiiltäviä kenkiä astui ulos. Gabriel kurkisti patsaan takaa. Mercierin kiiluvat silmät tähyilivät ylös kolmanteen kerrokseen ja hän kallisti päätään kuin kuunnellakseen. Kun mitään ei kuulunut, hän alkoi hitaasti kiivetä natisevia portaita. Miehen hävittyä näkyvistä Gabriel tuli esiin piilopaikastaan ja livahti työhuoneeseen.

Sisällä haisi vanhoilta kirjoilta ja tuoreelta hieltä, mutta Gabriel keskittyi enemmän siihen, mitä näki. Yhdellä seinällä oli kirjahyllyjä, ja toisella seinällä suurin Gabrielin

koskaan näkemä peili, minkä johdosta hän tunsu huoneen keskellä seistessään olevansa kirjojen ympäröimä. Vähän kuin Crookhavenin kirjastossa—

Keskity, hän komensi itseään, ja hiipi kohti ikäloppua tietokonetta, jonka virta oli päällä. Se ei ollut yhteydessä internetiin, arvatenkin jotta kukaan Kuiskaajan tai Krimin veljesten kaltainen ei pääsisi hakkeroimaan sitä.

Gabriel työnsi muistitikun koneeseen. ”*Minun muistitikkuuni hoitaa loput*”, Penelope oli sanonut videolla. Ja niin se myös teki. Lataus käynnistyi välittömästi.

3% ladattu.

Gabriel hiipi ovelle ja kuunteli. Puinen lattia narahti ylemmässä kerroksessa, kun Edmond Mercier eteni varovasti porrastasanteen poikki.

Tyytyväisenä siitä, että oli ainakin vielä toistaiseksi turvassa, Gabriel uskalsi katsoa ympärilleen tallentaen koko tilan muistinsa tallelokeroon siltä varalta, että hänen täytyisi joskus päästä takaisin sisään. Ei ikkunoita. Yksi ovi. Paksut kiviseinät.

26%

Hyllyn oikeassa reunassa oli kulunut kirja, joka oli asetettu jotenkin oudosti. Se näytti siltä, että voisi vedettäessä hyvinkin avata salaoven, mutta hänellä ei ollut aikaa kokeilla sitä.

48%

Pöydällä oli toinen puhelin, mutta Gabriel ei rohjennut tarttua siihen.

69%

Yläkerrassa Mercier oli ehtinyt kylpyhuoneeseen. Gabriel kuuli hänen puhuvan taas puhelimeen. ”Hemmetin

deodoranttipurkki. Charles! Se typerä nulikka on varmasti jättänyt ikkunan auki. Grieves, voisimmeko nyt palata asiaan? ...Mitä hyötyä kuiskailemisesta enää on? Torbridgen hautausmaan asukkaatkin kuulivat varmaan sen metelin!”

94%

95%

Askeleet natisivat portaissa.

97%

98%

Äkkiä nyt! Gabriel ei voinut irrottaa silmiään ruudulta.

99%

Viimeinen prosentti tuntui kestävän ikuisuuden.

100%!

Gabriel veti muistitikun pois ja syöksyi huoneen poikki. Hän oli ulkona Fortunan takana samalla hetkellä kun herra Mercier ilmestyi portaikkoon.

”Grieves, minua ei voisi vähempää *kiinnostaa*, että äitisi on haudattu sinne, mutta lupaan *teeskennellä* kiinnostunutta kunhan sinä *hoidat tehtäväsi ja hommaat minulle vastauksia!*” Se oli viimeinen mitä Gabriel kuuli ennen kuin työhuoneen ovi läimähti kiinni.

Kolmekymmentäkahdeksan sekuntia myöhemmin Gabriel Avery oli ulkona ja juoksi moitteettomasti trimmatun nurmikon poikki. Jos joku olisi katsonut ikkunasta juuri silloin, hän olisi nähnyt vain sumuun katoavan mustan vilahduksen.

TOINEN LUKU

Enää kaksi päivää, Gabriel riemuitsi pari viikkoa myöhemmin pyyhkiessään Bensonin kahvilan ulkopöytiä.

Vaikka Harry olikin periaatteessa yhä kahvilan omistaja, mummi oli ottanut ohjat käsiinsä. Se oli tapahtunut vähitellen, alkaen pienistä ehdotuksista kuten, ”Miltähän se näyttäisi jos maalaisimme tämän näin... oi, eikö siitä tullutkin ihana?”, jotka ennen pitkää vaihtuivat määräyksiksi: ”Harry, huomenna kunnostetaan ulkotuolit. Miksikö? *Miksi?* Koska oksennuksenvihreä väri ei houkuttele ihmisiä ostamaan pekonisämpylöitä!”

Silloin Harry yleensä kommentoi: ”Kun hän sanoo: ’me laitetaan tuolit’, hän tarkoittaa *sua ja mua*, Gabriel. Eihän se nyt tule kuuloonkaan että vanha vuohi itse alkaisi täällä rehkiä!”

Gabriel vain hymyili ja myötäili aina kulloistakin puhujaa. Alituisesta kinastelustaan huolimatta mummi ja Harry olivat täydellisen ja uskomattoman onnellisia yhdessä. Sitä paitsi Gabrielin ajatukset olivat pari viimeistä viikkoa enimmäkseen koskeneet paluuta Crookhaveniin.

Enää kaksi päivää, sitten hän näkisi ystävänsä ja sukeltaisi pää edellä takaisin Crookhavenin kiertoon maailmaan.